

fra Enhedslisten. Vi tror, at befolkningen vil være veloplyst den 28. maj 1998, når den skal til stemmeurnerne og stemme for eller imod Amsterdamtraktaten.

Anne Baastrup (SF):

Jeg skal gøre det ganske kort. Jeg vil endnu en gang henvise til det, jeg sagde under førstebehandling af det foregående beslutningsforslag, og minde Folketingets flertal om, hvad det var, vi erfarede efter 1992. Og så vil jeg i øvrigt gøre opmærksom på, at de reaktioner, jeg har fået fra almindelige mennesker, der læste de husstandsomdelte aviser, er meget positive, så jeg vil endnu en gang henstille til Folketingets flertal om at ændre opfattelse.

Annette Just (FP):

Jeg må desværre give fru Anne Baastrup fuldstændig ret. Jeg har aldrig mødt ét eneste menneske, som var utilfreds med de husstandsomdelte aviser, vi lavede i 1992 henholdsvis 1993. Rent faktisk fik vi kun positive meldinger om, at her kunne man se, hvad det var, partierne var uerige om, og derfor var det en fornøftig ting.

Når fru Charlotte Antonsen fra Venstre pludselig siger, at vi vil jo aldrig kunne blive enige om den ene side, hvor der skal stå, hvad ændringerne reelt går ud på, vil jeg sige, at det er da egentlig mærkeligt. Det lykkedes i 1992, det lykkedes i 1993, og jeg kan ikke se, at der er noget som helst, der siger, at det ikke også skulle kunne lykkes her i 1997-98 at lave en side, hvor de reelle ændringer er nævnt, og bagefter en side til hvert parti plus de organisationer, som bliver budt med. Det er altså ikke det, der er problemet.

Problemet er, som hr. Ole Stavad ganske rigtigt sagde, et temperamentsspørgsmål. I enkelte partier har man nu fået flertal for de nye synspunkter, som er kommet til orde, og derfor er der nogle, der siger: Vi kan klare os helt uden information og lad os så prøve at forhindre modstanderne i at komme til orde. Det er selvfølgelig også et temperamentsspørgsmål, om det er reelt over for befolkningen, og Fremskridtspartiet mener, det er meget uærligt. Vi går faktisk ind for, at befolkningen skal have en alsidig information.

Derfor var vi meget glade for den husstandsomdelte avis, selv om vi da gerne havde ønsket, at der havde stået meget mere om, hvorfor vi skulle sige nej. Det ville vi gerne have haft, men

det er ikke det, vi diskuterer her. Her diskuterer vi, om alle får lige mulighed for at sende deres informationer ud til alle borgerne, og det får de kun, hvis der laves en sådan husstandsomdelte avis. Få alsidighed ind, få det til at blive reel oplysning og ikke ensidig oplysning, for det er da helt sikkert, at når Fremskridtspartiet sender sine oplysningspjecer ud, vil de være ensidige og se tingene ud fra Fremskridtspartiets synspunkt, ligesom Socialdemokratiets pjecer vil være ensidige og se tingene ud fra Socialdemokratiets synspunkt, og ligesom Udenrigsministeriets pjecer ensidigt vil gå ind for regeringens synspunkt.

Men ingen af de pjecer vil blive lagt frem og vejet op imod hinanden, som vi reelt oplevede, at synspunkterne blev i de husstandsomdelte aviser. Det er deri, den store fordel ligger, og derfor blev jeg ærlig talt lidt rystet, da hr. Stavad spurgte: Jamen skal vi lave en husstandsomdelte folketingsavis om alt muligt? Her taler vi om en ting, der er lige så vigtig som en grundlovsændring, og jeg kan love, at vi også vil støtte, at når vi skal lave en grundlovsændring – ingen ved i dag, hvornår den kommer, men når den kommer – skal forslaget også sendes ud, så sagen kan blive ordentlig oplyst, så hele befolkningen ved, hvad det drejer sig om, og så ingen bagefter kan komme og sige, at de kun har fået ensidig propaganda.

Men jeg forstår, at det er Socialdemokratiets opfattelse nu – og de har fået resten af de EU-venlige partier med – at der skal laves ensidig propaganda, og at man skal prøve at lave en snuptagsløsning for at få Amsterdamtraktaten igennem. At tænke sig, at der er partier, der har så lidt tillid til det projekt, at de ikke tør tage en åben og ærlig kamp om det!

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan jo åbenbart anskue spørgsmålet her ud fra flere sider, og efter vores vurdering i Dansk Folkeparti handler hele den debat, vi har haft i de seneste måneder og indtil nu, om muligheden for at oplyse om Amsterdamtraktaten og dens konsekvenser, og om at tilhængerne af Traktaten gør alt, hvad de kan, for at undgå, at alt for mange danskere bliver alt for meget bevidst om de argumenter, modstanderne har for at stemme nej til Amsterdamtraktaten. Der er ikke grænser for de midler, man ønsker at tage i brug, og mange af dem har allerede været debatteret både under dette forslags